

MOJ BERNI

Glasilo Skupine MOJ BERNI

UVODNIK

Pozdravljeni, vsi zaljubljeni v štirinožne tribarvne prinašalce sreče!

Pred vami je naša prva letošnja številka glasila Moj berni, ki ga za vas ustvarjamo že 24. leto. V tem času se je nabralo neverjetno veliko prispevkov o naših klubskih in po-klubskih druženjih, nešteto nasvetov in izkušenj, članov strokovnjakov, prevodov iz tujega kinološkega tiska ... Ko včasih pregledujem stare izvode, ki so skrbno shranjeni v arhivu, vsakič pomislim, da še vedno do potankosti drži vse, kar smo napisali. Bili so zlati časi našega kluba in pasme, pa tudi časi, polni skrbi in neprestanih »bitk z mlini na veter«. A bernski duh, pripadnost pasmi, navdušenje in hvaležnost, da nas družijo najlepša pasma na svetu, ostajajo med nami.

Zakaj je vredno pridružiti se naši veliki bernski družini?

Letos se je spet skotilo nekaj legel s čudovitimi predstavnikmi pasme. Morda že dolgo nismo imeli tako perspektivnih mladičkov in le upamo lahko, da bodo svojo lepoto dopolnili z zdravjem ter navduševali svoje lastnike dolgo vrsto let.

Naši vzreditelji ste tisti, ki z minimalnim vložkom lahko povečate našo družino in poskrbite, da bodo novi lastniki vaših mladičkov na »varni strani«. Ne bo nareč treba daleč po nasvet, najsi bo s področja vzgoje, prehrane, cepljenj, splošnega in specialnega znanja, ki zadeva pasmo, najprimernejše opreme, nege dlake ... Za nameček se najdejo za naše člane tudi popusti pri storitvah in nakupu hrane, pa tudi organizacija tečajev, delavnic, predavanj ipd. je na našem seznamu del in nalog. Nenazadnje vedno poudarjamo naša druženja, ki tkejo vezi med prijatelji, na katere se lahko vedno zanesesh in veš, da bo dobro poskrbljeno tudi za tvojega bernija, če se znajdeš v stiski. Vse naštetje je na voljo povsem brezplačno. Komaj verjetno, kajne?

Pred dvema desetletjema smo se vsi lastniki slovenskih bernijev poznali med seboj, poznali smo se vzreditelji, pretakale so se ideje in pobude, ki so nam pomagale, da smo postali eden največjih pasemskih klubov v Sloveniji, pa tudi eden najvplivnejših. Danes temu ni več tako, zato smo se v vodstvu naše skupine odločili, da bomo sicer z veseljem sprejeli v svojo družbo nove člane, vendar bomo

kandidate zaprosili za priporočilo. Koristno je vedeti, da naš bodoči član s svojim podpisom kodeksa etike misli resno, da se nam ne želi pridružiti zgolj zato, ker bomo oglaševali njegovo leglo, za katerega bo poskrbel daleč od naših visokih vzrejnih standardov.

Dragi bralci, člani skupine Moj berni! Če vas kdo zaprosi za priporočilo ob včlanitvi, vam v naprej iskrena hvala, ker vemo, da boste pripeljali v našo družbo res pravega bernskega človeka.

Za ekipo Moj berni

Mojca Sajovic

Lord, 8 tednov (foto: Nadica Kocbek)

PETROV BLOG – ZGODBE IZ PETROVE ORDINACIJE

Mag. Peter Levstek, dr. vet. med., v svoji dejavnosti bioresonance, akupunkturo, ozonoterapije itd. prav zares uživa, ker nadvse rad raziskuje, pridobiva nova znanja in jih zna odlično uporabiti v svoji praksi v prid našim štirinožcem. V naslednjih številkah našega glasila bo z nami delil najbolj zanimive in poučne zgodbe, ki ga navdihujejo in polnijo z novo energijo.

ZGODBA O ARJUNI

Piše: Ingrid Movrin, lastnica psičke Arjune

Spomladi 2019, pri še ne 10-ih mesecih starosti, so se pri psički pasme novofundlandec pojavile težave s kožo. Začelo se je z intenzivnim praskanjem, predvsem področja brade in trebuha, zaradi bakterijskega vnetja je takrat prejela tudi antibiotično terapijo. Vnetje se je pozdravilo, praskanje pa je bilo še vedno prisotno. Zaradi intenzivnega srbenja, ki se ni odzvalo na kortikosteroide niti na ostala sredstva za zmanjševanje srbenja, se je psička večkrat spraskala ali celo pogrizla, kar je še dodatno poškodovalo kožo in omogočilo še hujši izbruh bolezni – in s tem ponovno antibiotično terapijo.

Z veterinarjem sva sumila na morebitno alergijo, zaradi česar sva naredila testiranje na vse možne alergene – od hrane, pršic, bolh, plesni, zunanjih alergenov (trave, drevesa, pleveli) – vsi izvidi so bili negativni. Po nadaljnjih bakterioloških raziskavah kože je bilo ugotovljeno, da ima okužbo z odpornimi sevi *Staphylococcus* (t.i. MRSP, methicillin-resistant *S. pseudintermedius*) in *Pseudomonas*, kar smo zdravili z antibiotiki na podlagi narejenega antibiograma. Okužbo smo takrat pozdravili, vendar je praskanje kljub temu ostajalo, bilo pa je vseeno malce manj intenzivno.

Na žalost je okužba kasneje še večkrat izbruhnila (po navadi 2–3 tedne po končani terapiji z antibiotiki). Januarja 2020, ko je bil izbruh še posebej intenziven, smo na podlagi antibiograma ugotovili, da je *Staphylococcus* postal odporen na čisto vse antibiotike. Zaradi obremenjenosti organizma z vsemi dotedanjimi terapijami so se pojavili še problemi s črevesjem (najverjetneje se je razvil sindrom prepušnega črevesja, ang. leaky gut) in jetri ter glivična okužba kože.

Tako nam ni preostalo drugo kot podporna terapija. Nadaljevala sem z rednimi kopanji s Plivaseptom in nežnim šamponom enkrat do večkrat tedensko ter podporo prebavnega sistema: s spremembo hrane (iz briketirane smo prešli na hladno stiskano) in določenimi prehranskimi dopolnili, ki so se pri psički pokazali kot učinkovita podpora.

Kljub brezizhodnemu položaju nisem obupala in sem naprej iskala morebitne alternativne terapije, ki bi psički vsaj malo olajšale simptome. Tako smo začeli še z bioresonančnimi terapijami, sprva tedensko, trenutno jih naredimo nekajkrat letno, in homeopatijo.

Pruritus (srbenje) je skozi ves ta čas ostajal konstanten, spremi-

njala se je samo intenziteta. Spomladi 2022 se je ponovno pojavil dermatitis v večjem obsegu (prizadeto skoraj celo telo), dlaka je izpadala na polno (psička je bila skoraj gola). Ob izbruhih ima vedno še sekundarno glivično okužbo, predvsem na spodnjem delu vratu, kar še intenzivira pruritus. Kljub tedenskemu kopanju, prehranskih dopolnilih za podporo kože in dlake in bioresonančni terapiji se stanje ni umirjalo.

Ker sem že pred leti v več strokovnih člankih zasledila, da naj bi pri takih težavah pomagala tudi ozonoterapija, sem naprej iskala in pozvedovala, ali je kakršnakoli možnost zanjo. Na srečo sem zasledila, da naj bi jo izvajali tudi v Sloveniji, kontaktirala sem mag. Levstka in avgusta 2022 smo začeli s terapijo.

Ker psička na vse dotedanje alternativne terapije ni odreagirala v celoti, si tudi za ozonoterapijo nisem delala prevelikih upov. Vendar sem bila že po samo treh terapijah pozitivno presenečena. Pruritus se je zmanjšal za vsaj četrtno, koža se je pocelila, bakterijska in glivična vnetja so se sanirala, tedensko kopanje ni bilo več potrebno, popravilo pa se je tudi samo počutje psičke: delovala je veliko bolj živahna in zadovoljna.

Terapijo, ki obsega rektalno aplikacijo ozona, mATH – Minor Ozonated Autohemotherapy in bagging, smo na začetku izvajali tedensko, trenutno jo ponavljamo na dva meseca. Pri metodi mATH, ki znatno dvigne imunsko odpornost organizma, gre za aplikacijo približno pet mililitrov lastne krvi, ki jo ozonirano mag. Levstek vbrižga v mišičnino. Psička se je potrpežljivo odzvala tudi na bagging:

pri tem telo psa – glava ostaja zunaj - zavijemo v vrečo, neprodušno zapremo in vrečo napolnimo z ozonom. V tem položaju ostane Arjuna vsaj osem do deset minut.

Zaradi navdušenja nad tem, kako dobro se psička odzove na ozon, sem se odločila še za nakup profesionalnega SPA sistema, s katerim doma delava masažne ozonske kopeli, ki jih kombiniram z uporabo Derma Revitalize naravne kozmetike, narejene za zdravljenje BSD (Black Skin Disease) in ostalih kožnih obolenj. Že po nekaj kopelih je bil rezultat več kot očiten – koža ni več vneta, pruritus je zmanjšan, dlaka je po nekaj dnevih začela rasti. Največje zadovoljstvo pa je videti psičko, ki se neprimerno bolje počuti in je polna energije in veselja.

Tokratni Petrov blog nam želi povedati, da je delo veterinarjev zaman ali samo delno uspešno, če ni zavzetega sodelovanja pasjega lastnika. Ingrid se je boja z zahrbtnimi bakterijami lotila nepopustljivo, srčno in garaško. Obe z Arjuno sta naši spoštovanja vredni obiskovalki, za kateri mi ni težko vložiti v delo vsega znanja in truda, ki ju premorem.

Mag. Peter Levstek, dr. vet. med.

Pomladne prigode

V trenutku, ko tole pišem, pogled skozi okno ne razkriva ravno, da je v deželi na sončni strani Alp pomlad, kljub vsemu pa je pred nekaj tedni že sramežljivo puka skozi oblake.

In ker vodiški bandi ni nikoli dolgčas, je bila v tistem času idealna priložnost za začetek ... alergij. Letos res Alergij z veliko začetnico.

Sem imela mojo Madžarko že ves čas na sumu, da jo malo dajejo alergije na cvetni prah. Vsako pomlad je imela malo bolj rdeče oči – to je bilo pa tudi vse, ni imela nobenih drugih težav, niti nisem imela občutka, da bi jo oči kaj bolj srbele. No, do letos. Neko nedeljo popoldne smo se šle punce potepat po okoliških gozdovih, Happy je skakala po vseh kotanjah, kjer je bila vsaj kakšna sled luže, Peny pa previdno odstopicala okoli vsake najmanjše sledi vode in vohljala po suhem. Večer je minil normalno, noč (zame) tudi, zjutraj pa me je dobesedno vrglo. To, kar me je čakalo, niti malo ni bilo podobno bernski glavi, prej glavi kakšnega molosa. Reva je imela celo bučo tako otečeno, da oči sploh ni bilo videti, kaj šele, da bi jih lahko odprla. Pa je splavalo moje mirno prebujanje ob prvi kavi po vodi!

Ja, nič, kaj mi je preostalo drugega, kot da sem začela nosit na pult zdravila iz »alternativne lekarne Pr' bernčk«, analizirat in merit, kaj bi bilo najbolj primerno. Pa takoj dajat zdravila, pripraviti culico z zdravili za v službo in bit z eno nogo pripravljena za odhod k veterinarju, če bi se zadeva še poslabšala. Na srečo se ni, do večera je dinozaver spregledal, v naslednjih dveh dneh je dokončno izginila tudi rdečica iz oči. Homeopatija in fitoterapija sta spet opravili svoje delo, kot že nešteto krat do sedaj, z odliko. Predvsem pa prihranili teleščku moje punce meni tako neljube kemične preparate.

A jaz ne bi bila jaz, če se ne bi zakopala in raziskala, kaj je v tistem času cvetelo. Najverjetneje so bile krive cipresovke in tisovke, če je to res, pa bomo ugotovili naslednje leto. V vsem kaosu je niti nisem uspela slikati, zato samo pozdravček od zdaj že ozdravljene bernske glave.

Barbara s Happy in Peny

Zdravljenje z elektro magnetnimi valovi – PEMF

Ena od vej alternativnega zdravljenja je tudi zdravljenje z elektro magnetnimi valovi.

Med najbolj znanimi na tem področju so npr. zdravljenje s svetlobo, bioresonanca, PEMF ...

Javnosti je morda najbolj znano zdravljenje z rdečo svetlobo, na trgu je precej pripomočkov (t.i. Cool laser) z rdečimi LED lučkami, lahko tudi v kombinaciji s svetlobo blizu spektra infrardečega. Ti se največkrat uporabljajo za hitrejše zdravljenje ran, kot protibolečinska terapija, za večjo proizvodnjo kolagena ... Manj je znana uporaba drugih barv iz barvnega spektra mavrice. Vsaka barva ima svojo lastno valovno dolžino, frekvenco in zdravilno lastnost, vsaka prodira različno globoko v tkivo. Pomankljivost svetlobe je le, da skozi kožo ne prodira prav globoko (največ do nekaj centimetrov, po nekaterih podatkih naj bi polarizirana svetloba segla dlje), je pa dokazano, da preko optičnih živcev doseže celo možgane.

Bioresonančna diagnostika, zelo poenostavljeno povedano, deluje na principu dovajanja elektromagnetnih valov v telo in vračanja le-teh v bioresonančno napravo. Spremenjeni oz. okvarjeni valovi kažejo na težavo v določenem delu telesa. Pri zdravljenju naprava okvarjene valove »popravi« in jih vrne v telo. Na ta način organizmu prišepne, kako naj pravilno deluje in vzpostavi ravnovesje med celicami. Uporablja se za zdravljenje vseh vrst akutnih in kroničnih bolezni, alergij, bolečin, neravnovesij v telesu ...

PEMF je kratica za Pulsed Electro Magnetic Field. Različne naprave delujejo z različnimi frekvencami (največkrat se uporabljajo za domačo uporabo blazine, ki delujejo na frekvenci med 1 in 100 Hz), so

zelo različnih oblik in velikosti. Lahko jih uporabljamo za celo telo ali le za del. Najpogosteje uporabljena frekvenca je 8 Hz, ki je najbližje »srčnemu utripu Zemlje«, 7,83 Hz. Za višino frekvence se odločamo na podlagi težave, ki jo želimo odpraviti. Za možgane vemo, da delujejo v (vsaj) petih različnih fazah, vsaka znotraj svojega frekvenčnega razpona, ki kaže na to, v kakšnem stanju smo. V delta fazi so npr. možgani (in mi z njimi) v stanju globokega spanca, takrat delujejo na frekvenci 1–4 Hz. Če nas muči nespečnost, je priporočljivo narediti PEMF terapijo znotraj tega razpona. Tudi s to terapijo lahko uspešno zdravimo celo kopico težav in bolezni.

Kot pri vseh naravnih rešitvah tudi tukaj velja pravilo, da zdravljenje kroničnih težav zahteva več časa in terapij (dalj časa, kot je težava že prisotna, dalj časa traja zdravljenje), medtem ko se pri akutnih težavah izboljšanje pokaže precej hitro. Moj boleči (nategnjeni) palec na roki je zahteval samo eno terapijo z rdečo svetlobo, Penyjin vneti živec pa pet terapij v treh dneh na PEMF blazini. Ležanje na PEMF blazini očitno živalim precej ustreza. Pri nas je tako, da kadar je ena potrebna terapija, ta obvezno pripada tudi drugi »kar tako«. Občasno, ko se ne moremo zmeniti, katera bo prva in katera druga, uberemo optimizacijo časa in zbašemo gor obe naenkrat ☺. Priznati moram, da se mi zdi navdušujoče in prav z velikim veseljem opazujem, kako se živali odzivajo na »placebo alternativne metode zdravljenja« in koliko težav (pravzaprav pri nas vse) lahko na ta način odpravimo.

Barbara z manekenkama za PEMF blazino

Prolozone

Tokrat pa še slavospev našemu hišnemu veterinarju, Petru ...

Pri dveh bernskih kepah so obdobja brez kakršnihkoli težav prav osvobajajoča, na žalost pa običajno ne prav dolga. Čisto vedno je kaj – hormoni, gonitev, navidezna brejost, nategnjena mišica, alergija, Happyjina artritična kolena, vnet živec, pik čebele, in če že ravno izgleda, da je vse v redu, Happy zagotovo najde kakšno prav lepo postano lužo, se naloka vode, preden uspev zatuliti, in potem zelo lepo driska kakšen dan ali dva ... V glavnem – dolgčas nam ni nikoli.

In kadar zadev ne uspemo rešiti v zavetju domačega loga, jo mah-nemo – kam pa drugam – k Petru. Predvsem sem navdušena nad Prolozonom. Do sedaj se je pri nas dvakrat pokazala potreba po njem in obakrat je naredil čudež.

Prva je bila na vrsti Peny. Junija lansko leto je punca začela šepati na prednjo tačko. Pri njej je panika pri sklepih še posebej na mestu, saj ji ne rečem zastonj »dinozaver« – moj mali Penček je namreč rahlo prevelik, meter se ustavi pri 71 cm ... Rentgensko slikanje je lani torej pokazalo, da so sklepi v odličnem stanju, fizični pregled pa je kazal na nategnjeno ramensko mišico. Kakšne 10 minut sem poslušala, kako take poškodbe terjajo dolgotrajno rehabilitacijo, tudi do pol leta, da pes v tem času ne sme nič, poškodba se običajno ponavlja, obvezna so seveda še protivnetna in protibolečinska zdravila, brez tega res ne bo šlo in tako naprej. Kljub mojemu protestu, da teh zdravil ne potrebujem in jih ne bom dajala, so me čakala na recepciji poleg računa. Ker se mi res ni dalo kregati, sem paketke pač vzela in odšla. K Petru. Ki je dal Peny ENO injekcijo Prolozona. Doma je bila seveda deležna še podpornih 'arcnij' in osteopatije pri Špeli. In že čez dva tedna je skakala naokoli kot zajček. In poškodba se do sedaj ni nikoli več ponovila.

Oktober lansko leto je prišla vrsta še na Happy. Obe njeni koleni sta artritični, do takrat sicer ni imela posebnih težav, potem pa se je začelo pojavljati šepanje. Najprej bolj poredko, ob kakšnih res divjih skokih, potem pa vedno pogosteje. In ko se mi je tole zdelo res preveč

pogosto, smo se spet odpravile. Kam, zdaj že veste – po injekcijo. Prolozona. In spet lahko skoči v vsako kotanjo z vodo, v vsako postano blatno lužo. Od takrat naprej ni niti enkrat več zašepala. Je pa driskala od vode iz postane blatne luže

In kaj je pravzaprav Prolozone? Je še ena v vrsti alternativnih terapij, pri kateri se v boleč predel (sklep, mišica, vezi itd.) injicira kombinacija ozona in naravnih pripravkov (vitamini, homeopatska zdravila), ki pomaga pri proizvodnji kolagena in hrustanca in poveča prekrvavitev tkiva.

Me tri ga toplo priporočamo.

Barbara s Happy in Peny

BEATLE

20. 7. 2014 – 25. 4. 2023

Saj ne vem, kako naj začnem tale zapis. Kot ve vsak pravi pasjeljubeč, je izguba pasjega prijatelja eden najbolj žalostnih dogodkov v življenju. Tako je bilo tudi tisti torek, 25. aprila, ko se je za vedno poslovil naš Beatle.

Beatle je bil za nas poseben pes. Poseben zato, ker je bil naš, naš mladiček, naš malček, čeprav je zrasel v zelo postavne- ga bernskega fanta. Skotil se je na lepo poletno nedeljo, 20. julija 2014, naši bernki Lorry, skupaj s še enim bratcem in eno sestrico. Ko je bil še zelo majhen, smo pri njem začeli opazovati poseben način ležanja, ležal je kot žabica, z zadnjimi tačkami pravokotno od sebe. Malo smo bili v skrbeh, zakaj je tako, in ga peljali k veterinarju, ki pa je rekel, da je vse kot mora biti ... pa ni bilo. Vsak dan je bilo pri njem opaziti drugačno gibljivost od ostalih dveh mladičkov, zato smo šli po drugo mnenje k drugemu veterinarju. Ta nam je vzel vsako upanje, Beatla smo rentgensko poslikali in veterinar mu je napovedal zelo kratko življenje, češ da ima kup nepravilnosti v zadnjem delu gibalnega sistema. Takoj je padla odločitev, da ga ne damo od hiše, da bo naš, ker bomo mi najbolje poskrbeli zanj, tudi če bi res živel tako kratko življenje. Izkazalo se je, da je bila to najboljša možna odločitev. Beatle je rasteł, mi smo pa vestno skrbeli, da je dobil dovolj dodatkov (kolagen, homeopatske kroglice itd.) in da smo občasno obiskali fizioterapevta/kiropraktika. Res je, da njegova hoja (vsaj v pogledu od zadaj) ni bila prav nič lepa ali podobna pravi bernski, Beatle je zaradi zadnjih tačk hodil na X. Za nadaljnjo vzrejo ni bil primeren, bil pa je čudovitega značaja. Zvest, prijazen, lep, vesel, čeprav nikoli ni odrasel in je bil celo življenje mamin sinko. Skupaj sva opravila tečaj v pasji šoli, redno sva hodila na akupunkturo in manualno terapijo, da smo vzdrževali primerno gibljivost. Bil je prijatelj z vsemi, užival je v naši družbi, ko se mu je zdelo, da kakšni stvari ni kos, pa je poiskal zavetje svoje mame. Ona ga je skoraj do zadnjega skrbno čuvala, ga umivala, mu po potrebi odstopila del obroka... njuna navezanost je bila neverjetna. Naš strah, da bo ostal brez mame in se ne bo znašel, je bil odveč. Njegova mamica ga je preživela ...

Letos v začetku marca je začel šepati. Zaradi njegove hoje na X smo bili vsi, vključno z veterinarjem in manualno terapevtko prepričani, da je vzrok ravno to, skupaj z artrozo, ki pri skoraj devetih letih tudi ni nič nenavadnega. Tudi tokrat smo resno po- prijeli za zdravljenje, hodili k veterinarju, na akupunkturo, vse možno smo poskušali ... dokler ni prišla sobota in Beatle ni hotel jesti. Zares mi je bilo čudno, tipično žensko sem obtožila svojega soproga, da je dal v kuhano hrano kakšen kos mesa, ki Beatlu ni všeč. Pa ni bilo tako, Beatle tudi v nedeljo ni jedel. Izginilo je tudi njegovo veselje, sploh se ni veselil mojega prihoda kot običajno, bil je miren, preveč miren ... Zato sva šla v ponedeljek zopet k veterinarju, tokrat na odvzem krvi. Izvidi so bili zares slabi, poleg slabokrvnosti smo ugotovili še boreliozo. Prognoza je bila zelo slaba, vendar smo vseeno še opravili UZ trebušne votline in vsega, kar se da s to preiskavo videti. Ugotovili smo, da ima tudi tvorbe na vranici, očitno tumorje. Njegovo stanje se je slabšalo iz ure v uro, kljub zdravlilom, ki jih je dobival. Naslednji dan je za vedno zaspal, šel je preko mavrice in s seboj odnesel del naših src. Še vedno smo zelo žalostni, vendar nas tolaži dejstvo, da smo skupaj preživeli čudovitih skoraj devet let.

Dragi Beatle, naj ti bo lepo tam zgoraj, radi te imamo in za vedno boš ostal v našem spominu.

Tanja Kavčič in krdelo

PRAZNOVANJE PRAV POSEBNEGA ROJSTNEGA DNE

Pri nas smo imeli februarja prav poseben razlog za veselje, naša ljuba bernka Lorry je namreč praznovala 13. rojstni dan! Za nas je bil to res velik dogodek in smo zares ponosni, da je naša in da je z nami. Vsekakor si nismo nikoli zares predstavljali, da bo dočakala tako lep jubilej, še posebej zato, ker so jo v življenju občasno vendarle pestile določene »težavice« – zasuk želodca, tumor na sesku, carski rez ... Nekoč je izkoristila našo nepozornost in prav na hitro popila več kot pol litra olja, v katerem se je cvrlo meso, potem pa smo jo morali zaradi hude slabosti odpeljati na veterinarsko urgenco ... pa še nekaj podobnih pripetljajev, ki so zahtevali nujno veterinarsko pomoč, je uspičila naša kosmatinka.

K nam je prišla leta aprila 2010, po tem, ko smo izgubili našega posvojenčka iz zavetišča, in v trenutku ukradla srca celotne družine. Kot mladiček je bila zares živahna, zrasla pa je v pravo alfa samico. Ker sva bila takrat z možem še brez otrok, je zavzela ves najin prosti čas. Kasneje, ko so prišli otroci, ki jih je, mimogrede, sprejela zelo lepo in prav nič ljubosumno, je vedno sledila vozičku na sprehodih, ležala poleg punc, ko sta se igrali na tleh in ji dajali vohati njune igračke, včasih sta z njo delili kakšen prigrizek in takrat se ni prav nič upirala.

Leta 2014 je postala mamica trem čudovitim bernskim kepicam. Za parjenje smo izbrali prekrasnega samca, Mojčinega Fellowa, ker je bil po mojem mnenju kot nalašč »mož« za našo ljubljeno. Ker so bili mladički samo trije in so bili zelo veliki, kotenje ni šlo tako, kot smo upali, in na sončno poletno nedeljsko jutro smo morali na carski rez. Lorry je hitro okrevala in prevzela skrb za svoje pasje otroke. Eden od njih – naš Beatle – je ostal pri nas in je še vedno z nami. Čeprav bo letos star že devet let, je še vedno naš »mladiček«. Tudi mamica ga še vedno obravnava kot »mulca«, vsak dan ga umije, on pa zvesto in poslušno sledi vsemu, kar vidi, da dela mamica. Včasih je prav neverjetno, kakšna vez je med njima, in kar malo nas skrbi, kako se bo znašel, ko bo nekoč ostal sam. Beatle, ki je karakterno bolj malo podoben mamici in je veliko bolj podoben očetu Fellowu, je res nežna dušica v velikem bernskem telesu.

Mogoče se kdo vpraša, v čem je skrivnost njenega dolgega življenja. Mogoče dobri geni, vsekakor pa Lorry že celo življenje prehranjujemo z večinoma kuhano hrano, ki ji za hrustljivost primešamo hladno stiskane pelete. Včasih dobi tudi surovo hrano in kakšno veliko govejo kost za bolj bele in čiste zobe, predvsem pa za veliko pasje veselje. Lorry in ostala dva kosmatinca pri nas kopamo bolj po potrebi, torej ne prevečkrat, ugotovili pa smo tudi, da precej pomaga že dobro fenanje »na suho«. Fen za pse je zares super pogruntavščina, pse enostavno spihamo pred vsakim česanjem, s tem pa z dlake in kože odstranimo prah in česanje je enostavnejše in hitreje opravljeno. Lorry je bila do nedavnega tudi redna obiskovalka pasjega frizerskega salona, v zadnjem letu pa ji s tem raje prizanesemo in je ne vozimo več na frizuro, ker vse skupaj zelo dolgo traja (3 ure) in je ne želimo po nepotrebnem obremenjevati.

Z leti se seveda naberejo tudi starostne težave in marsikatera pesti tudi njo. Tako je imela občasno težave pri vstajanju, ki pa smo jih kar uspešno rešili s prstani Toe grips, ki smo jih že predstavili v tem glasilu. Občasno ji ponagaja sluh, drugače je pa še vedno vitalna in zadovoljna.

Tudi mi smo srečni z njo, zares je en sonček v naši družini/krdelu. Po njej se zgledujeta tako njen sin Beatle kot tudi najmanjša in najmlajša članica našega krdela, pritlikava nemška špicka Heidi. Seveda se Lorry tega še vedno zelo zaveda in ponosno drži krono poglavarke pasjega dela družine.

Naše želje so seveda zdravje zanjo (pa tudi za ostale kosmatince) in zares srčno upamo, da bo dočakala tudi 14. rojstni dan.

družina/krdelo Kavčič

Opomba uredništva:

Prispevek je nastal spomladi 2023, ko je krdelo Kavčič še štelo tri kosmatince. Beatlu v spomin ga objavljamo nespremenjenega.

HAVANNA QUEENSBERNIE

Lani jeseni sem se poslovila od moje zveste bernke Farije in čez čas sem se zavedala, da bo težko na vasi živeti brez psa, sploh pa brez bernca, ki okoli naše hiše tacajo zadnjih 16 let. Nekako čudno je zjutraj vstati brez potrebe, da narediš en krog po travnikih, da ga pelješ ven, da ni nikogar na štirih tacah, ki bi se motovilil po kuhinji, puščal dlake, rinił smrček pod komolec, ko piješ kavo, da nihče ne čaka, da že enkrat greš od doma, da bo lahko mirno dremal in te veselo pričakal, ko se vrneš. Tudi sprehodi in potepanja naokoli so rahlo čudni brez pasje spremljave na vrvici.

Pa smo doma sklenili, da bi na pomlad poiskali novega bernca ali bernko. O kakšni drugi pasmi v bistvu sploh nismo razmišljali, bernci so nam zlezli pod kožo, njihov karakter nam zelo ustreza, meni pa so to tudi najlepši psi, odkar sem v mladih letih videla prvega na ulicah Maribora in sklenila, da bom enkrat imela takega psa.

Kot vedno se odločam za nakup te pasme pri preverjenih vzrediteljih, ki skrbijo za zdrave linije vzreje, zato je bilo treba tudi malo počakati na najavo legla. V februarju sem tako spoznala psarno Queensbernie, kjer so imeli pet samic in enega samčka, ki pa je že bil rezerviran, tako da se je izkazalo, da dobimo novo bernko. Izbrala sem tako, ki je bila najbolj podobna Fariji. Poimenovali so jo Havanna. Ha, švicarska Kubanka torej. Ime je bilo vsem všeč in sklenili smo, da ga bomo kar obdržali, po domače le z enim n, Havana.

Potem smo čakali, da je naša Havana zrasla in po devetih tednih zapustila udobje legla in svoje sestrice in brata in smo jo pripeljali k nam domov. Malega krtka, kot te male puhaste bernce vidim jaz. Kaj kmalu se je izkazalo, da bo kljub zunanji podobnosti prejšnji bernki ta popolnoma nova zgodba. Hitro je dala vedeti, da razume, kaj je njeno dvorišče in da ji tega ni treba venomer razlagati, pa da ne namerava steči za vsem, kar se premika – skoraj sem že pozabila, da kaj takega obstaja. Da je pri 20 stopinjah zelo vroče in že rabi najboljše senco. Prav tako ne razume, zakaj bi morala imeti povodec, če pa mi zna lepo slediti na sprehodu po naših travnikih in sadovnjakih. Copati in nepospravljeni čevlji so prežvečeni, moje roke pogrckane, ker se učiva krtačenja, zapenjanja oprsnice, igranja z igračkami, pregleda majajočih zobkov. Zanimivo, kako so si lahko bernci tako drugačni, čeprav gre za isto pasmo. Havana ima tako doma veliko več svobode, ker se drži svojega dvorišča, hoje na povodcu pa se uči v mestu in na tujih krajih, kjer je toliko novosti, da pozabi na miganje povodca okoli glave in lahko spoznava nove svetove in vonjave. Čeprav v šoli učijo po obratnem vrstnem redu.

Seveda je povsod atrakcija, kar je za bernce značilno, za puhastega medvedka pri treh mesecih pa sploh. Sedaj se je že sprijaznila, da bi jo mimoidoči radi malo počohljali, da so veterinarji tudi v redu in da je najbolje, da se preprosto uleže k nogam, kadar je okoli nje gneča. Da spi pod mizo, ko imam obisk. Drugače kot je bilo prejšnjih trinajst let in dovolj podobno navzven, da jo kdaj še pokličem Faria namesto Havana in dobim začuden pogled.

Začelo se je novo bernsko obdobje pri naši hiši, pisala se bo nova knjiga dogodivščin s to pasjo medvedko s širokimi tacami in že zdaj vidim, da sem se dobro odločila. Da mi bivanje z bernko daje veliko lepega, zato si želim, da bo imela zdravo in dolgo pasje življenje.

Monika Bračko

Razstrupljanje psa po cepljenju

Cepljenje psov je v Sloveniji obvezno. Namen tega prispevka ni razpravljati o nujnosti oz. pogostosti tega ukrepa, pač pa bralcem ponuditi nekaj osnovnih informacij o tem, kako čim bolj ublažiti njegove negativne učinke. Pomembno je namreč, da psa po cepljenju »razstrupimok«.

Negativni učinki cepiv se ne kažejo zgolj v takojšnjih reakcijah na cepljenje, ampak se lahko razvijajo počasi, več tednov ali mesecev. Škodljive snovi, ki jih cepiva vsebujejo, se kopičijo v telesu in sčasoma lahko povzročijo motnje imunskega sistema, alergije in vnetja.

Cepiva namreč ne vsebujejo le virusov, s pomočjo katerih bo telo razvilo protitelesa in se kasneje lažje borilo proti konkretni bolezni. Tu so še različne kemične in pomožne snovi, kot so adjuvansi, ki poskrbijo, da se naš imunski sistem močneje odzove na cepivo in je zato zaščita pred boleznijo boljša, konzervansi, ki so dodani zato, da se cepivo ne pokvari, in stabilizatorji, ki ohranjajo cepivo učinkovito v času shranjevanja.

Zanimivo je, da neželeni učinki cepiv običajno sploh ne izvirajo iz virusa, ki ga to vsebuje, ampak iz dodanih pomožnih snovi. Najpogostejši adjuvans v veterinarskih cepivih je aluminij, ki lahko povzroči degeneracijo možganov in živčnega sistema ter vedenjske težave. Med konzervansi, ki so še vedno pogosto uporabljeni v veterinarskih cepivih, je timerosal. Timerosal vsebuje živo srebro, to pa škoduje celicam tkiv in slabi odpornost imunskega sistema na bakterije in druge patogene.

Poleg tega proizvajalci veterinarska cepiva gojijo na živalskem tkivu, npr. piščančjih zarodkih, govejih zarodkih itd. To živalsko tkivo nato zmeljejo skupaj z virusom in ga kot cepivo vbrizgajo psu. Imunski sistem psa ne dopušča, da bi tuje živalske beljakovine vstopile neposredno v krvni obtok, zato skuša »vsiljivce« uničiti. Če pa so ti »vsiljivci« preveč podobni telesnim celicam psa, lahko njegov imunski sistem pomotoma začne napadati lastne celice. Temu rečemo avtoimunska bolezen in prav ta je vzrok za marsikatero bolezen današnjega časa (rak, težave s ščitnico, alergije, črevesna vnetja, sladkorna bolezen, artritis itd.).

Vzrok za številne neželene reakcije, ki jih po cepljenju opažamo pri psih, so tudi kontaminanti, ki jih najdemo v cepivih. Kontaminant oziroma onesnaževalo je vse, kar je nečisto, strupeno ali toksično ali kar lahko povzroči bolezen. Čeprav ne vemo natančno, kako dolgo cepiva ostanejo v pasjem organizmu, se lahko simptomi, ki jih povzročajo onesnaževala, pri psih pojavljajo več let, morda celo vse življenje.

Iz navedenih razlogov je prav, da psu pomagamo, da se znebi vseh neželenih sestavin cepiv. In tu pride na vrsto razstrupljanje! Pes se bo tako hitreje znebil neželenih snovi in stranskih učinkov, učinkovitost samega cepiva pa zato ne bo nič manjša. Z razstrupljanjem začnite takoj po cepljenju in ne čakajte, da se pojavijo simptomi!

Kaj pomaga pri razstrupljanju:

- **probiotiki:** cepiva lahko porušijo ravnovesje bakterij v črevesju. Probiotiki in prebiotiki pomagajo ponovno vzpostaviti to občutljivo ravnovesje in hranijo »dobre« črevesne bakterije. Posebej koristni so pri odstranjevanju težkih kovin in drugih kontaminantov;
- **omega-3 maščobne kisline** pomagajo nadzorovati vnetja in so pomemben del razstrupljevalnega procesa. Priljubljen vir omega-3 je ribje olje, vendar hitro oksidira in lahko psu celo škoduje. Boljša izbira je trajnostno pridelano olje zelenoustih školjk;
- **kelatorji:** nekatera živila in hranila se vežejo na težke kovine. Tako jih telo lažje izloči, še preden se začnejo kopičiti v organih in škodujejo zdravju;
- **chlorella** je mikroalga, ki se rada veže na težke kovine. Deluje tudi kot prebiotik in vsebuje veliko antioksidantov, ki prav tako pomagajo pri razstrupljanju;
- **česen in zelenolistna zelenjava:** česen je v pravih količinah povsem varen za vašega psa. Vsebuje žveplo, ki pomaga jetrom pri razstrupljanju od težkih kovin. Temno zelena listnata zelenjava, npr. ohrovt, peteršilj in koriander, pa omejuje kopičenje težkih kovin, kot je živo srebro. V prehrano vašega psa dnevno dodajajte pol stroka česna na 10 kilogramov teže in temno zeleno listnato zelenjavo;
- **homeopatija:** homeopatija ima odlične rezultate pri kroničnih težavah, ki so posledica cepljenja. Če vaš pes kaže kakršne koli posledice cepljenja, se lahko posvetujete z veterinarjem homeopatom. Homeopat lahko pregleda zgodovino vašega psa in vam pomaga poiskati pravo zdravilo, da bo z vašim psom spet vse v najlepšem redu.

Bodite pa pripravljene na simptome razstrupljanja ... Prvi dan ali dva bo pes morda deloval nekoliko odsoten ali pa bo imel mehko ali sluzasto blato. Simptomi razstrupljanja lahko celo spominjajo na gripo ... Če se pes v tem procesu ne počuti dobro, nikar ne hitite. Začnite postopoma, z dodajanjem samo ene snovi.

Prevod in priredba: Nina Barlič

Povzeto po: <https://www.dogsnaturallymagazine.com/dog-vaccinations-detox/>

Za varen sprehod

Projekt »Rumeni pes«

Če vidite na povodcu psa, ki se vam približuje, privezan trak rumene barve, poskrbite, da bo na povodcu tudi vaš pes in ob srečanju dovolj oddaljen. Žal se o tem preprostem, cenenem, a zelo učinkovitem pripomočku premalo govori in piše, vendar ga pozna in uporablja vse več ljudi.

Projekt se v angleščini imenuje The Yellow Dog Project, njegova začetnica pa je Tara Palardy, inštruktorica šolanja psov v mestu Red Deer v Alberti, Kanada. Vse od ustanovitve leta 2012 se projekt širi po vsem svetu kot gibanje v pomoč skrbnikom tistih psov, ki težko prenašajo bližino drugih psov ali ljudi. Cilj projekta je izobraževati skrbnike psov in širšo javnost, kako naj prepoznajo potrebo psov po večji osebni razdalji, ob tem pa tudi širiti znanje o pravilnem pristopu k psom in komuniciranju z njimi. Nagovarja tudi vse skrbnike, naj pse vzgajajo po načelih pozitivne motivacije in se odločajo za tiste pasje šole, kjer učenje poteka na ta način. Projekt vodi in koordinira neprofitna organizacija z enakim imenom in na njeni spletni strani <http://www.theyellowdogproject.com> lahko najdemo več informacij o njenem delovanju.

Na zemljevidu sveta, kjer so označene vse države, kjer projekt že poznajo, je označena tudi Slovenija. Društvo Repek, promotor projekta pri nas, ga je v slovenskem prostoru poimenovalo »Malo prostora, prosim!«, srečamo pa ga tudi pod drugimi imeni. Kakorkoli, razveseljivo je, da v Sloveniji osnovno sporočilo projekta širi in pozna vse več ljudi.

Tako se lahko zgodi, da boste tudi pri nas naleteli na psa, ki ima na povodcu ali na ovratnici privezan rumen trak (ali pa kaj drugega rumene barve). Takrat vedite, da je to pes, ki težko prenaša tesno bližino drugih psov in morda tudi ljudi in ostane miren le, kadar ima okoli sebe dovolj prostora. Ob srečanju s takim psom zato poskrbite, da sami ali s psom ostanete dovolj daleč stran, da se lahko pes z rumeno oznako in njegov skrbnik v miru umakneta. Če je vaš pes slučajno prost, ga seveda takoj priključite in pripnite na povodec.

In kako daleč stran je dovolj daleč? To vesta le pes z rumeno pentljo in njegov skrbnik, zato spoštujte njune odzive in prilagodite svoje gibanje.

Veliko je razlogov, zakaj morajo imeti nekateri psi več osebne prostora. Lahko so bolni ali okrevajo in se ne smejo naprezati, lahko so goneče se psičke, najdenčki ali posvojeni iz zavetišča in se šele privajajo na svet okoli sebe, lahko jih vodniki prav tedaj kaj učijo, lahko da so to psi, ki so zelo nezaupljivi, plašni ali popadljivi, ali pa čisto enostavno preveč vsiljivi do vsakogar, s katerim se srečajo. Rumeno pentljo lahko psi nosijo krajši ali daljši čas, vendar v vsakem primeru le začasno. Vsak odgovoren skrbnik mora namreč poskrbeti, da težave, ki jih ima pes, na primeren način reši in, če se le da, tudi odpravi – če je treba, tudi s pomočjo posebej usposobljenih strokovnjakov za težave v vedenju psov. Rumena oznaka zato ne sme biti priročna rešitev za neodgovorne skrbnike, ki se jim ne zdi vredno, da bi svoje pse primerno vzgojili in se želijo na ta način izogniti težavam.

Rumeni trak torej ni nadomestilo za vzgojo psa. Prav tako pa ne sme biti razlog za skrbnikovo zadrego ali sram, ker ima pes težave. Nasprotno, s tem, ko psu naveže rumeni trak, skrbnik okolici sporoča, da se tega zaveda in da se trudi, da bi jih rešil. Rumeni trak psu pomaga, da svojih negativnih občutij ne pogloblja, ampak mu omogoči, da se jih s skrbnikovo pomočjo uči v varni razdalji nadzorovati in spreminjati.

Tudi če pes nosi rumen trak, mora skrbnik paziti, da ga ne spravlja v situacije, ki bi bile za psa preveč stresne, saj bi to lahko njegove strahove ali težave samo še poslabšalo. Zato naj se izogiba prehudemu vrvežu, še zlasti, če lahko tam pričakuje veliko psov. Prav tako bi bilo nespartmetno, da bi se kjer koli brezskrbno sprehajal samo zato, ker pes nosi rumeni trak – še vedno je vse premalo ljudi, ki bi vedeli, kaj ta sporoča.

Besedilo Karmen Zahariaš, fotografije različni viri

1: razni : www.anvilita.it

2: www.petslady.com

3: logo: www.newyorkcitydog.org

4: yellow dog project 2: www.cotswoldsconnect.com

VI STE VPRAŠALI, STROKOVNJAK ODGOVARJA

Ali ima berni gliste?

Pozdravljeni, pri mojem berniju sem zadnji čas opazila, da mu kar manjka energije in volje, cel dan bi samo ležal in sprva sem mislila, da ga muči sprememba vremena, ki je vedno vplivala nanj, vendar sem tudi začela opažati, da zavrača določeno hrano. Briketov, pa naj bodo takšni ali drugačni, ne bo več pojedel, je le še konzerve in kuhano hrano za pse. Ker je zunaj mrzlo, ob novem letu pokajo pa še petarde, je pes v garaži in vsako jutro je nekje luža, kar zanj ni značilno, poleg tega je tudi opazno shujšal, dlaka pa mu močno in enakomerno odpada. Razmišljala sem, če je to znak, da ima pes mogoče gliste ali kaj podobnega, saj v zadnjem letu in pol ni bil razglisten in cepljen, sicer je pa pes zdrav in brez kakršnihkoli hujših problemov.

Odgovor:

(odgovarja Smiljana Nabergoj, dr. vet. med)

Pozdravljeni !

Vse, kar ste opisali, bi sicer lahko bili znaki okužbe s paraziti, zlasti s trakuljo, ki se prilepi na steno sluznice želodca in dela majhne razjede, povzroča pa bolečine v prebavilih. Posledično psi dosti pijejo, da si malo olajšajo bolečino, zato pa tudi tu in tam kakšna lužica. V vsakem primeru bi bilo dobro psa vsaj trikrat letno razglistiti, tabletko Caniverm (1 tabl. na 10 kg telesne teže, odmerek pa razdeljen na dva dela, tj. v dveh zaporednih dneh) so zelo primerne, ker so manj grenke kot drugi pripravki in se lažje skrijejo v kakšen košček mesa. Dan ali dva po dajanju tabletk je treba biti pozoren pri iztrebljanju in te iztrebke strogo poberte in odvrzite v smeti, da ne ostanejo v okolici in se morebitna jajčeca ne širijo naprej. Lahko se namreč primejo na travne bilke in čakajo naslednjega gostitelja, da jih pobere. Močna okužba s paraziti lahko povzroča slabo počutje, hujšanje in slab apetit, nikar pa ne pozabite, da so tudi bolhe prenašalci jajčec trakulje in je ob razglistenju treba preveriti tudi zunanje zajedavce oz. pomisliti na to, kdaj je kuža dobil sredstvo proti njim.

Nikar ne mislite, da teh v zimskem času ni. V kupih listja, ki razpadajo in so v globini prav prijetno topli, se skrivajo otrpli, vendar živi klopi z vsemi problemi in boleznimi, ki jih lahko prenašajo. Torej previdnost tudi pozimi ni odveč.

V primeru, da vaš kuža popije velike količine vode, hujša in se na splošno slabše počuti, pa je treba vedno pomisliti tudi na sladkorno bolezen ali kakšno kronično infekcijo ledvic.

Svetujem vam, da poskusite prvo s tabletkami proti notranjim zajedavcem, želodček pred bolečinami pa zaščitite z laneno sluzjo (žlica lanenih semen v 2,5 dcl vrele vode, kuhate 3 minute, nato odstavite in ko se malo ohladi, vodo precedite in seme zavržete – pije naj samo sluz s ščepecem sode bikarbone). Razliko pri obnašanju, apetitu in njegovi energiji bi morali opaziti že čez dober teden.

Če ne bo sprememb na bolje, pa bo treba stopiti v ambulanto k vašemu veterinarju na kompleten pregled.

Za boljše počutje vašega psa

Poletne tegobe

Temperature se neusmiljeno zvišujejo in pri naših kosmatincih se začno pojavljati težave, značilne za ta letni čas. Koža je največji organ in tudi zato najbolj izpostavljena. In ker je najbolj »pri roki«, zelo hitro opazimo spremembe na njej. Ena najbolj značilnih je t. i. hot spot ali akutno vnetje kože. Nekatere pasme so zanj bolj dovzetne, na žalost so med njimi dolgodlake. Vzroke je treba iskati v alergični reakciji na zunanje vplive, lahko gre le za pik bolhe ali ugriz klopa, pogost vzrok je tudi neprezračena oziroma neprečesana, zlasti mokra dlaka. To se pogosto dogaja pri dolgodlakih psih, ki se poleti radi namočijo v prvem potoku ali jezeru, potem pa pozabimo odstraniti mokro ovratnico in kožni izpuščaj je tu.

Prvi znak, ki ga nikakor ne smemo spregledati, je srbenje in posledično močno praskanje. V zelo kratkem času se koža obarva rdeče, kaže znake vnetja (srbenje, rdečina, toplota, bolečina), ponekod postane rumenkasta in značilno zaudarja. Vnetje se širi izredno hitro, še posebej, ker pes s praskanjem na poškodovano kožo vnese dodatne bakterije. Pes je pri obsežnem vnetju razdražljiv, ne pusti se prijeti in pregledati, bolečina se stopnjuje.

Pri prvih opisanih znakih je treba ukrepati hitro in prizadeto mesto ostriči do zdravega roba. Če ga lahko obrjemo, toliko bolje. Z blago raztopino detergentnega antiseptika s pomočjo gobice kožo temeljito umijemo vsakič, preden nanesemo nanjo kakršen koli pripravek. Za umiritev razdražene kože in kot pomoč proti praskanju in grizenju prizadetega dela lahko uporabimo mlačne čajne vrečke črnega čaja. Vrečko predvremno ohladimo in držimo na prizadetem mestu pribl. pet minut nekajkrat na dan. Če je pes zelo razdražljiv, za pomiritev uporabimo kapljice Rescue Remedy iz zbirke Bachovih cvetličnih kapljic in sicer štirikrat po štiri kapljice v razmaku 15 minut. Zelo koristen je homeopatski pripravek Hystaminum 9 CH, ki ga dajemo, dokler srbenje ne popusti. Na kožo dajemo lahko tudi obkladek iz izvlečka gobe smrekova kresilka (*Fomitopsis pinicola*) v obliki koncentrirane tinkture, ki uspešno deluje proti vsem povzročiteljem vnetij (tudi pri pikih, izpuščajih, herpesih...), 3 ml izvlečka lahko dobi pes tudi v gobček. Odlično se obnese homeopatski pripravek Abcedyl (Boiron), ki je namenjen zdravljenju kože, ki kaže gnojne vnetne spremembe. Pripravek vsebuje sedem različnih homeopatskih pripravkov, ki odlično delujejo na vnetne procese. Ko koža dobi spet normalno barvo, jo namažemo s homeopatsko kremo Onguent Septyl, sestavljeno iz šestih različnih pripravkov, ki preprečujejo nadaljnje širjenje vnetja in pomagajo pri celjenju rane. Težava ob naštetih terapijah že po 24-ih urah preide iz akutne faze v proces umirjanja. V kolikor smo spregledali prve znake vnetja in se je to razširilo, v najkrajšem možnem času poiščimo pomoč veterinarja.

Nočna mora vseh lastnikov psov pa so zagotovo klopi. Ti zunanji zajedavci postanejo aktivni, ko se temperatura dvigne nad sedem stopinj Celzija. Klopi med drugim prenašajo povzročitelja klopne meningitisa, borelioze in erlihioze. Če odstranimo klopa takoj, vsekakor pa v roku

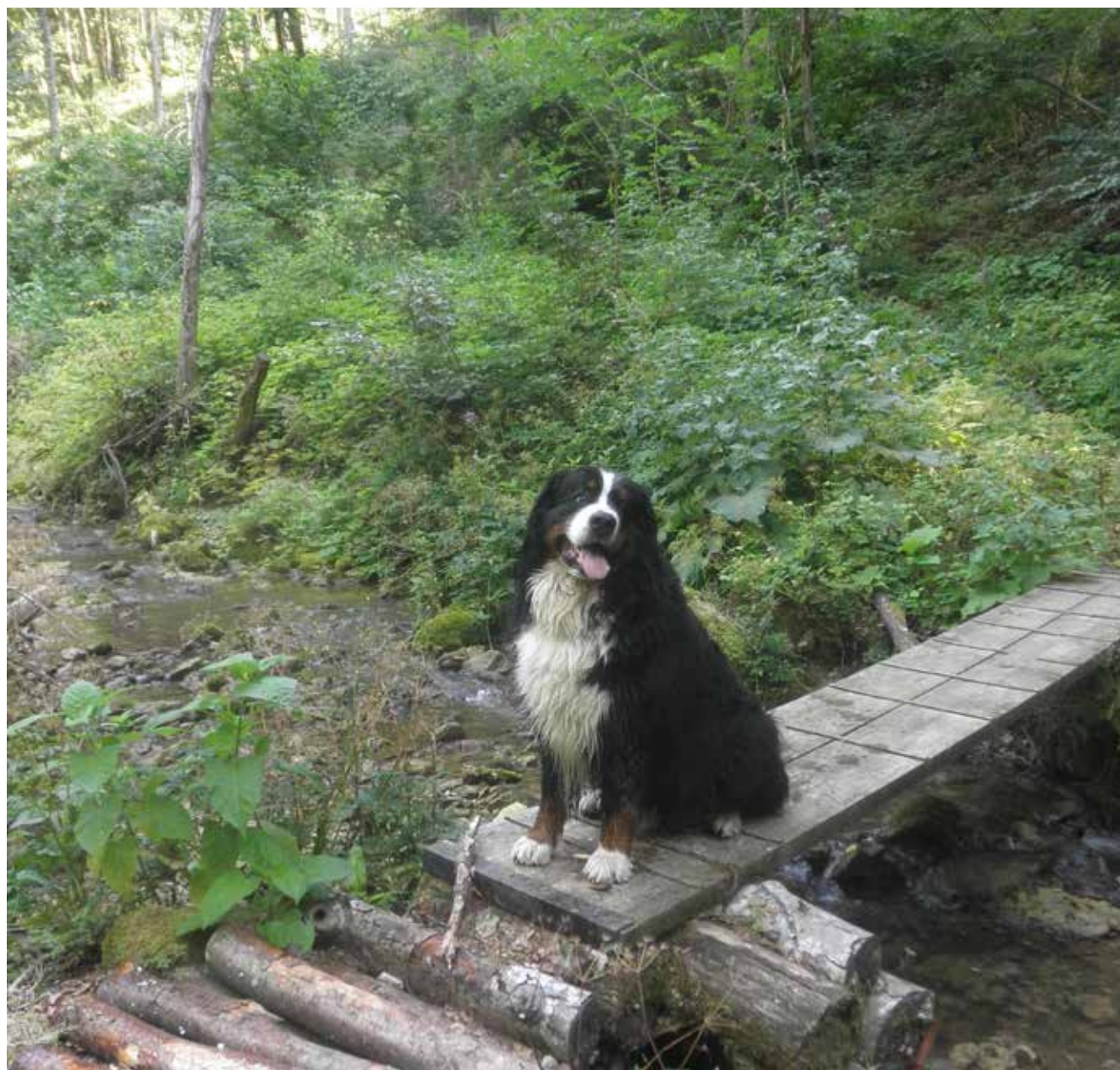
24-ih ur, s tem bistveno zmanjšamo možnost okužbe. V zadnjih letih obolenja, kot so lymfska borelioza, babezioza in erlihioza, postajajo vse usodnejše za pse. Če spregledamo začetne znake bolezni, je za zdravljenje lahko že prepozno, zato je preprečevanje klopovega ugriza toliko bolj pomembno. Med proizvodi, ki brez strupenih snovi, škodljivih za našega štirinožca, odganjajo klope, zagotovo velja priporočiti ayurvedski puder Erina EP iz linije proizvodov Himalaya. Puder je narejen iz mešanice štirih rastlin, (Azadirachta indica, Tephrosia purpurea, psoralea corylifolia, Acorus calamus), pripravljenih po starodavnih ayurvedskih recepturah. Na klope, bolhe, pršice in uši deluje insekticidno, hkrati pa tudi kot repelent. Njegov vonj je še posebej neprijeten hišni muhi, za človeka pa je zelo privlačen, saj spominja na vonj sandalovine. Najbrž ni potrebno posebej poudarjati, da pripravke Himalaya lahko uporabljamo tudi pri mladičih ter brejih in doječih psih, saj nimajo škodljivih stranskih učinkov. Posip uporabimo enkrat tedensko tako, da ga enakomerno vtremo v kožuh.

Ko klopa odstranimo, je priporočljivo kožo na mestu ugriza razkužiti, psu pa damo homeopatski pripravek Ledum 4 D. S tem se uspešno borimo proti boleznim, ki jih prenašajo klopi. V sezoni, ko so klopi najbolj aktivni, pa lahko psu preventivno dajemo enkrat tedensko pripravek Ledum 30 CH.

Čudežna Arnica 6 CH je homeopatski pripravek, ki si zasluži mesto v torbici, v avtomobilu, v priročni domači lekarni in še kje. Dajemo ga neposredno po poškodbi v deset do petnajstminutnih presledkih. Čim bolj sveža je poškodba, bolj pogosto ga dajemo. Na arniko prsegajo vsi, ki so se s homeopatijo že srečali in so jo uspešno uporabili. Pri vseh poškodbah zmanjšuje bolečino, šok, krvavitve in otekline. Idealna kombinacija je gel iz arnike za zunanjo uporabo in homeopatski pripravek, ki ga damo živali v gobček. Pri praskah, urezninah in odrgninah bo odlična izbira tudi ognjičevo mazilo ali tinktura.

Ne glede na vrsto poškodbe oziroma način, kako je do nje prišlo, je vedno dobro imeti pri sebi kapljice Rescue Remedy. Pri vseh stresnih dogodkih, kot je na primer napad druge živali, pretep dveh psov, prometna nesreča, piki, ugrizi ipd., lahko omenjene kapljice rešijo življenje. Zmanjšujejo namreč stanje šoka, ublažijo bolečino, žival se ob pomoči vede manj agresivno, ker odpravljajo paniko in strah. Prav tako vzpodbudijo organizem, da vključi svoje naravne obrambne sposobnosti. Po štiri kapljice dajemo psu v gobček vsakih petnajst minut, dokler se stanje ne prične izboljševati. Če je pes v šoku in mu kapljic ne moremo dati neposredno v gobček, bo zadostovalo, da jih bomo nakapljali na smrček in vtrli v dlako.

Besedilo in fotografija Mojca Sajovic

Tačke pomagачke gredo na počitnice

Konec šolskega leta je pred vrati, ko nastaja ta prispevek, in tudi midve z Jenny, ki je že od lanskega 25. maja prava Tačka, bova zmanjšali svoje tedenske obveznosti. Vsak teden sva med drugim namreč prisotni v Osnovni šoli Brezovica in na njeni podružnični šoli v Notranjih Goricah na razredni stopnji. Jenny je vesela otroške družbe, zelo potrpežljiva in prizadevna je, v šolskem razredu pa vedno najprej preveri, če si lahko prilasti gobo za brisanje šolske table. Ne ugibajte, zakaj! Ko sva v času pripravnštva prišli v enega od razredov, je tako veselo mahala z repom, da je »pometla« gobo na tla. Ko sem ji naročila, naj jo pobere, je za prineseno gobo dobila priboljšek. In si seveda zapomnila, da kot zamenjavo za gobo dobi priboljšek. Zdaj bi to ponavljala brez prestanka ...

Kaj počneva v šolskem razredu? Kadar učiteljica pripravi lističe z nalogami, računi, telovadnimi vajami ipd., jih Jenny v žepkih, ki jih nosi na službeni oprsnici, raznosi otrokom. Spotoma se otroci učijo približevanja psu, Jenny božajo, počesejo, ji dajo priboljške, včasih za vajo tudi poberejo kakce iz umetne mase. Otrokom skušava povedati, kakšen je pravilen odnos do psa, ki je živo čuteče bitje, kaj imajo kužki radi in česa ne marajo. Tudi zakaj kužki ugriznejo in kdaj, je redna tema naših pogovorov. Včasih Jenny skoči na šolsko mizo, kjer ji izmerimo okončine, telo, rep, obseg psi, glave, tace, preštevamo blazinice na šapah, kremplje, uhlje, oči ... in veselo seštevamo in odštevamo. Otroci so navdušeni, ko na listku, ko ga izvlečejo iz žepka, preberejo del pasjega telesa in nato listič s ščipalko za perilo pritrđijo Jenny na dlako.

Ko se šolsko leto približuje koncu, greva z učenci na izlet na bližnje igrišče. Tam ji lahko mečejo žogico, naredimo poligon za preskakovanje, predvsem pa jo lahko peljejo na sprehod. Imava namreč poseben povodec, katerega lahko poprime tudi šest in več otrok, gručico pa potem peljeva naokrog.

Včasih naletiva v katerem od razredov tudi na učenko ali učenca, ki se kužkov boji. Tudi z odpravo strahu pred psom se ukvarjamo Tačke, saj je v delu poseben program za ta namen. Na naših urah ni nikdar dolgčas, veseli in ponosni pa sva, ko nama učenci povedo, kako sva jim popestrili in polepšali šolske ure, razbili monotonost in jih nagradili za pridnost z najinimi zanimivimi žigi.

Povpraševanje po našem delu je vedno večje, saj sejemo dobro voljo in puščamo sledi, zato vabljeni v našo družbo, če imate bernija, ki je vesel človeške bližine in rad sodeluje z drugimi psi!

Tački Mojca in Jenny

Tudi letos na mini počitnice na Belveder nad Izolo

Niti slabo vreme nam ni preprečilo, da se ne bi imeli lepo

Letošnja bernska odprava je bila sicer zaradi bolezni naših članov skromnejša kot običajno, vendar nas je družba naših kosmatincev ponovno povezala v prijazno bernsko družino. Kot veleva dolgoletna tradicija – prvo klubsko majsko druženje smo organizirali pred natanko dvajsetimi leti – je bilo začetno snidenje predvideno na Lomu pred Logatcem. Vreme ni bilo ravno naklonjeno načrtovanemu ogledu Socerba, ki pa smo ga pustili za konec počitnic. Koper je udeležence prijazno pričakal, dobro je bilo poskrbljeno tudi za lačne želodčke. V ribji kantini in baru Stella Maris na koprski obali so tudi kosmatinci prijazno dobrodošli, za ljubitelje morske hrane pa je to lokacija, ki je nikakor ne gre izpustiti.

Kantina Stella Maris, ki deluje dve leti, je projekt dveh ribičev, pristnih "Istrijanov" Kristijana in Elvina. Ustvarila sta ga z namenom medgeneracijskega sodelovanja, ki povezuje ribištvo ob obali s turizmom in lokalnim ekološkim kmetijstvom. Kantina, ki se nahaja na katamaranu takoj poleg koprške promenade, je rezultat njunega večletnega dela in v prijetnem ambientu ponuja poleg gastronomskega razvajanja tudi enkratni pogled na koprski zaliv. Sveži ulov vseh rib in hitra strežba sta vsekakor navdušila, ne pozabimo pa tudi na gostoljubje, ko vprašate za dovoljenje, če sme kuža na krov.

Hotel Belvedere nad Izolo je tudi tokrat upravičil svoj sloves in vse udeležence je čakala obljubljeni namestitvev. Drugi dan počitnic, ko se je nebo razjasnilo, sta se skupini pridružili še dve družini in skupaj smo se podali v hrvaško Istro, proti Umagu, saj na meji ni bilo več za ta čas običajnih prometnih zagat. Za vse, ki nas pot poredkoma zanese na ta konec Istre, je bila promenada v Umagu pravo presenečenje, prav tako tudi posodobljene ceste in okolica nasploh. Po klepetu ob kavici se je ideja, da v sončnem vremenu nadaljujemo pot proti jugu, ponujala kar sama.

Pod Tonetovim vodstvom smo se zapeljali do zaliva Tar, kjer se reka Mirna izliva v morje. Izbira se je izkazala kot odlična, saj smo lahko psom pustili prosto gibanje na obali, namenjeni prav njim. V Tarski vali se namreč nahaja Happy Dog Premium Village, ki smo ga obiskali po naključju. Ampak ker naključja načeloma ne obstajajo, so se nam ob odkritju pocedile sline po pasje – brezskrbnih počitnicah, naši berniji pa so to potrdili s čofotanjem v morju. Eni bolj, drugi manj mokri so uživali na pasji plaži in mi z njimi.

Ob povratku smo radovedno ogledovali prenovljeno podobo okolice, na kosilo pa smo si vseeno zaželeli na slovensko stran, k Ribiču v Sečo. Tam smo organizirali že nekaj druženj, vedno smo bili prijazno sprejeti in tudi hrana je bila vsakič zgljedno pripravljena. Dobro razpoloženje je pokvaril natak, ki je očitno vstal z napačno nogo in čudoviti sprehodi proti Luciji bodo težko odtehtali nemaren in neprijazen odnos.

Zadnji dan druženja so bile na vrsti še preostale izletniške točke našega programa, predvsem Izola, kjer sta se skupini pridružila Tamara in Joy, in Socerb, vsekakor vreden ogleda.

Sveta jama je kraška jama, ki se nahaja nedaleč od gradu Socerb nad istoimenskim naseljem. Globoka je 44 m in dolga 231 m. V vhodni dvorani se nahaja edina podzemna cerkev v Sloveniji. Legenda o jami pravi, da je v njej kot puščavnik dve leti prebival mladi sveti Socerb (san Servolo), potem ko je prestopil v krščansko vero. Kristjani ga slavijo kot mučenca, saj naj bi ga zaradi njegove vere leta 283 oz. 284 usmrtil tržaški guverner. Jama je postala priljubljeno romarsko svetišče, v kateri se je do druge svetovne vojne vsako leto na dan svetega Socerba 24. maja obhajala sveta maša. Jamo danes oskrbuje jamarsko društvo Dimnice, za ogled pa je odprta vsako nedeljo ob 14h.

Kot vedno se je tudi tokratno druženje prehitro izteklo, ampak z obetom novih doživetij bo čas do jeseni hitro minil.

Mojca Sajovic

Fotografije: Irena Burjak, Tamara Fakin, Mojca Sajovic

MOJ BERNI - glasilo skupine MOJ BERNI št. 1/2023;

Izdajatelj **Skupina MOJ BERNI**, Predole 23, 1290 Grosuplje. Glasilo izhaja le v elektronski obliki in je namenjeno članom skupine.

Urednica: **Nina Barlič**

Člani uredniškega odbora: **Mateja Pečar, Mojca Sajovic, Barbara Šolc**

Sodelavci: **Damjana Škapin, Nastja Ražman, Tone Hočevar**

Priprava: **Amset d.o.o.**

Za področje vzreje BPP je pristojen Slovenski klub za velike pasme in molose, info na e-mail: skvpm.info@gmail.com. Najave vzrejnih pregledov bomo tudi v naprej objavljali na spletnih straneh in po e-pošti.

Glede nekdanjih klubskih ugodnosti sledite objavam na spletni strani.